

Vaticano 'low cost'

JOAN FRANCESC
MIRA

Per una curiositat malèvola, després de llegir en un diari italià un article sota el títol *Vaticano low cost*, vaig tindre la curiositat de buscar en Google (aquest miracle d'informació infinita, que si no el dirigeix l'Esperit Sant no s'explica com fa realitat les fantasies), a les "pàgines grogues" de la ciutat de Roma, els establiments d'indumentària eclesiàstica, paraments i altres productes semblants, aquell conjunt que en italià es diu *arredi*: me'n van sortir anunciats amb detall prop de quaranta, amb noms tan deliciosos com Euroclero (repetit, deu ser una cadena), Stile e Designer, o Chen Zhongbin, un xinès a la Via del Seminario. De les meues passejades infinites pels carrers romans, de fa molts anys o de fa pocs anys, recorde amb claredat aquella abundància d'aparadors amb casulles, albes, mitres, capes, sotanes de bisbe amb voreta morada, sotanes de cardenal amb voreta vermella, i de creus pectorals, anells, estoles, i tot allò que vostès puguen imaginar, i molt més. Especialment als barris de prop del Vaticà, al Borgo Pio, i als carrers clàssics dels voltants del Panteó i de Piazza Navona. I una gran sastreria eclesiàstica, denominada així, de la més alta categoria i qualitat, per davant de la qual passava cada matí, l'any 1993, abans d'entrar al Vaticà per la porta de darrere, a buscar a la biblioteca llibres i papers sobre els Borja. Ara, l'article que vaig llegir fa poc a *La Repubblica* diu coses com aquesta: "Conec bé el bisbe de Santo Domingo, que en el seu guarda-roba té mitres de bogeria. Però ara m'ha dit que té vergonya, que ja no es posa cobrecaps sumptuo-

sos. És clar, no? Si Francesc va amb una casulleta que costa com una camisa, 60 o 70 euros com a màxim, és natural que tot, al seu entorn, es faça més sobri. Bisbes i cardenals tenen por que el papa els sorprenga...", explica Luciano Ghezzi, que fa més de mig segle que té la botiga a la Via dei Cestari, el carrer famós dels paraments sagrats i de la sastreria eclesiàstica al costat del Largo di Torre Argentina. L'Església -diu- es renova el *look* i ara és temps de saldos també per a ells, els alts prelats: una casulla blanca, una de roja, una de verda i una de violeta (els quatre colors litúrgics), Ghezzi les ven en bloc per 140 euros. L'oferta domina tot l'aparador: *Vaticano low cost*. De passada, si volen una mostra exactament contrària, poden buscar en Google "Cardenal Cañizares", i contemplar atentament algunes de les imatges on el nostre arquebisbe va tot cobert de porpra, amb un ròssec espantós de vuit o deu metres. I amb mitres, casulles i capes que

semblen eixides d'un museu del luxe indumentari, sedes i brodat d'or. Pura exhibició de barroc en conserva.

"Mire les creus dels cardenals als estoigs," sospira la senyora Giovanna Salustri, a la seua botiga de la mateixa Via dei Cestari, "mire que boniques, cobertes d'incrustacions d'ametistes i lapislàtzuli, però ja no les compra ningú perquè Francesc no les vol i no donaria mai la benedicció a aquests objectes..." Ell és així, afegeix el diari, la seua sotana de tergal val com a màxim 120 euros, no com les dels cardenals, de seda i de moher, que costen entre 600 i 800. I així continua l'article, comparant qualitats i preus, i acaba recordant que s'ha acabat també la processó matinal d'almenys quaranta cotxes grossos que anaven a buscar els alts prelats per portar-los al despatx. El Mercedes i el BMW del temps del papa Ratzinger han tornat a Alemanya "per reparacions", "*E oggi i cardinali vanno a piedi*." I tot això, afegiré jo en aquest inici de tardor de l'any del Senyor de 2015, constitueix potser el més gran capgirament de la història de l'Església de Roma, perquè l'esplendor de la parafernàlia pontifícia, cardenalícia o episcopal és una cosa que venia de molt lluny, de fa aproximadament quinze segles, de quan els rituals cortesans i el "luxe asiàtic" de les monarquies orientals van passar a Occident, i més encara amb l'esplendor de Bizanci, que en va ser l'exemple suprem que costà molt de poder imitar perquè Roma va ser uns quants segles una ciutat pobra mentre l'imperi de Bizanci era immensament ric. Contemplen vostès atentament els mosaics fastuosos de San Vitale de Ravenna (de mitjan segle VI) i sabran què vull dir. I així, fins al Renaixement i el barroc, i fins al papa Francesc, amb el qual sembla que s'acaba aquella història. El cardenal Cañizares, arquebisbe de València, n'és només una petita nota al marge, grotesca, ridícula i final.

«"MIRE LES CREUS DELS CARDENALS ALS ESTOIGS", SOSPIRA LA SENYORA GIOVANNA SALUSTRI, A LA SEUA BOTIGA DE LA MATEIXA VIA DEI CESTARI, "MIRE QUE BONIQUES, COBERTES D'INCRUSTACIONS D'AMETISTES I LAPISLÀTZULI, PERÒ JA NO LES COMPRA NINGÚ PERQUÈ FRANCESC NO LES VOL I NO DONARIA MAI LA BENEDICCIÓ A AQUESTS OBJECTES..."»